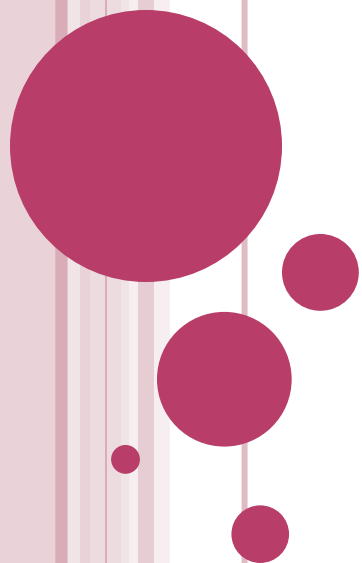

Індія

Робота учениці 7-Г класу Забродської
Дарини

ПЛАН

- 1. Особливості державного устрою.
- 2. Органи державної влади.
- 3. Характер влади монарха.
- 4. Особливості організації суспільства.
- 5. Особливості економічного розвитку.
- 6. Особливості розвитку культури.

ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО УСТРОЮ

- За формами державно-територіального устрою Індія федерація, суб'єктами якої є +25 штатів. Останні являють собою великі державно-територіальні утворення, в основі яких лежить мовна спільність населення. Крім штатів до складу Індії входять 7 союзних територій - порівняно невеликих за розміром і чисельністю населення адміністративних одиниць центрального підпорядкування. У союзні території були виділені переважно колишні колонії неанглійської (португальські та французькі), які через невеликий за площею території і малу чисельність населення не могли отримати статусу штату. В даний час з правової точки зору союзні території не різняться від штатів.

- Чинна Конституція Індії прийнята Установчими зборами в 1950 р. Будучи великим за обсягом Основним законом у світі, вона представляє з'єднання конституційно-правових традицій Великобританії з окремими положеннями конституцій США, Ірландії, Канади, Австралії, СРСР, Веймарської республіки у Німеччині, Японії та деяких інших країн. З моменту прийняття в неї внесені численні зміни та доповнення (близько 500).

ОРГАНИ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

- Індійський Парламент, за британською традицією, складається із трьох складових: **Президента, Ради Штатів (Радж'я Сабха)** та **Народної Палати (Лок Сабха)**). Передбачається, що Народна Палата виражає інтереси Федерації в цілому, а Рада Штатів представляє в Парламенті суб'єкти Федерації.
- Обидві Палати індійського Парламенту складаються, насамперед, з порівняно багатих, освічених людей, що звичайно належать до вищих *каст*. Вони користуються індемнітетом, але не володіють імунітетом.
- Загальне число депутатів Народної Палати не може перевищувати 525 представників від штатів плюс 20 представників союзних територій і 2 представника від англо-індійської громади, призначуваних Президентом За найбільш відсталими прошарками населення, відомими в Індії як *облікові*, або *зарєєстровані племена й касты*, у Народній Палаті резервуються, відповідно, 38 і 78 місць із метою представити згадані групи населення у федеральному Парламенті.

- **Вибори в Раді Штатів** опосередковані. 238 членів Ради обираються за системою пропорційного представництва виборними членами законодавчих органів штатів строком на 6 років із ротацією на третину кожні 2 роки. Ще 12 депутатів призначаються Президентом із числа осіб, що мають особливі заслуги в галузі літератури, науки, мистецтва або суспільної діяльності (ст. 80). Складна процедура формування верхньої палати Парламенту (як і легіслатур штатів) спрямована на забезпечення високого рівня компетентності її депутатів [365], що в умовах низької освіченості індійських громадян є особливо необхідним.

ХАРАКТЕР ВЛАДИ МОНАРХА

- Існує дві основні форми державного правління - **монархія і республіка**.
- **Монархія** - єдиновладдя, єдинодержавие (від грец. «монос» - один і «архе» - влада, тобто «моноархия») - форма правління, де вся верховна влада довічно належить одній особі - монарху (фараона, короля, царю, шаху, султана тощо), що наслідує її як представник правлячої династії, виступає одноосібним главою держави і не відповідає перед населенням за свої владні дії.
- **Типові риси монархічної форми державного правління:**
 - а) існування одноосібного носія верховної державної влади;
 - б) династичне спадкування верховної влади;
 - в) довічна приналежність влади монарха: закони монархії не передбачають усунення монарха від влади ні за яких обставин;
 - г) влада монарха постає як непохідне від влади народу (влада купується «милістю Божою»);
 - д) відсутність юридичної відповідальності монарха за свої дії як глави держави (за Військовим статутом Петра I государ - «самовладний монарх, який нікому на світі про свої справи відповіді дати не повинен»).
- Форма правління залежить від **типу суспільства**. Монархія виникла в умовах рабовласницького суспільства. При феодалізмі вона стала основною формою державного правління. У державах буржуазного типу збереглися лише формальні риси монархічного правління. Разом з тим монархія є досить гнучкою і життєздатною формою державного правління, безсумнівно має ряд позитивних якостей, що не втратили значення для сучасності. Так, у 1975 р. народ Індії на плебісциті висловився за встановлення монархії. Монархічні настрої існують і в сучасній Росії.
- **В історичному аспекті** монархії можна підрозділити на **давньосхідні** ~ східні деспотії, засновані на азіатському способі виробництва (Вавилон, Індія, Єгипет), рабовласницькі **античні** (наприклад, давньоримська монархія), **феодальні** (ранньофеодальні, станово-представницькі, абсолютні).

- Сучасна республіка може бути *президентської* і *парламентської*.
- Для **президентської республіки** характерний:
 - а) поєднання в руках президента повноважень глави держави і уряду (США, Аргентина, Бразилія, Мексика);
 - б) президент обирається населенням або його представниками на виборах (виборцями);
 - в) президент самостійно (не виключено парламентський контроль) формує уряд, і він відповідальний перед президентом, а не парламентом;
 - г) президент наділений такими повноваженнями, які в значній мірою дозволяють йому контролювати діяльність вищого законодавчого органу (право розпуску парламенту, право вето та ін), брати на себе в екстрених випадках функції парламенту.

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ СУСПІЛЬСТВА

- Індія була заселена ще з стародавніх часів. Першими жителями Стародавньої Індії були дравиди. Пізніше дравидів замінили багаточисельні племена, що відрізнялись одне від одного способом життя, мовою, віруваннями, культурою. Ці племена створили одну із давніших світових цивілізацій. Мо-хеджо-Даро і Хараппа – два найбільших міста стародавньої цивілізації – були столицями політичних об'єднань. Джерела не дають достовірних відомостей про класову структуру і політичну організацію суспільства Харапської цивілізації. Залишені нею письмена не піддаються перекладу. Але в культурі Мохеджо-Даро багато спільного з культурою Шумеру. У XVIII – XVII ст. до н.е.

- У Стародавній Індії задовго до приходу аріїв склалася високорозвинена цивілізація. Ранньокласове суспільство існувало в Індії ще в III тис. до н.е. і було ровесником цивілізації Стародавніх Єгипту і Шумеру. Новий період в історії Стародавньої Індії пов'язаний із вторгненням на її територію стародавньоіранських племен і аріїв – племен білої раси. За зовнішнім виглядом, мовою, етикою поведінки вони різко відрізнялись від корінних жителів.

ОСОБЛИВОСТІ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

- Як і в Єгипті та Месопотамії, основною діяльністю населення Стародавньої Індії було іригаційне землеробство, яке базувалося на використанні водоналивного колеса.
- З найдавніших часів індійці вирощували пшеницю, ячмінь, рис, бобові, дині, бавовник, льон, цукрову тростину. Ще за ведійської доби (XIII—VII ст. до н. е.) населення Північно-Східної Індії завдяки тропічному клімату та вдалій сівоzmіні навчилося збирати 2—3 врожаї щороку. Землеробство розвивалося в основному інтенсивним шляхом завдяки розчищуванню джунглів та осушуванню боліт. Прогрес у землеробстві проявлявся в появі нових сільськогосподарських культур та вдосконаленні реманенту.
- З найдавніших часів важливу господарську роль у Стародавній Індії відігравало також тваринництво. Уже за ведійської доби в долині Гангу існували велетенські тваринницькі ферми на десятки тисяч голів великої рогатої худоби. Населення країни тримало так багато корів і буйволів не лише тому, що стало харчуватися переважно молочними продуктами, а й щоб мати в достатку тяглову силу для багаторазового спусування ґрунтів, переплетених корінням ліан (в індійський плуг впрягали відразу по шість буйволів). Широко використовували у господарствах ведійської Індії слонів, які були здатні виконувати до 300 різних команд. Індійці вважали цю розумну тварину священною.

- Найбільшого розквіту староіндійські ремесла досягли в другій половині I тис. до н. е. — I тис. н. е. У цей період індійські ткачі виробляли на архіпримітивних ручних верстатах найтоншу бавовняну тканину. Центрами ткацтва були міста Варанас, Матхура, Уджайн. Далеко за межами країни славилися золототкана індійська парча, вироби із слонової кістки. Мечі з індійської сталі носили перські царі. Уже за Хараппської доби (XXIII—XVIII ст. до н. е.) в Індії розвивалися гончарство, будівництво, ткацтво, ковальство, суднобудування, виробництво фаянсу та скляного посуду тощо.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ КУЛЬТУРИ

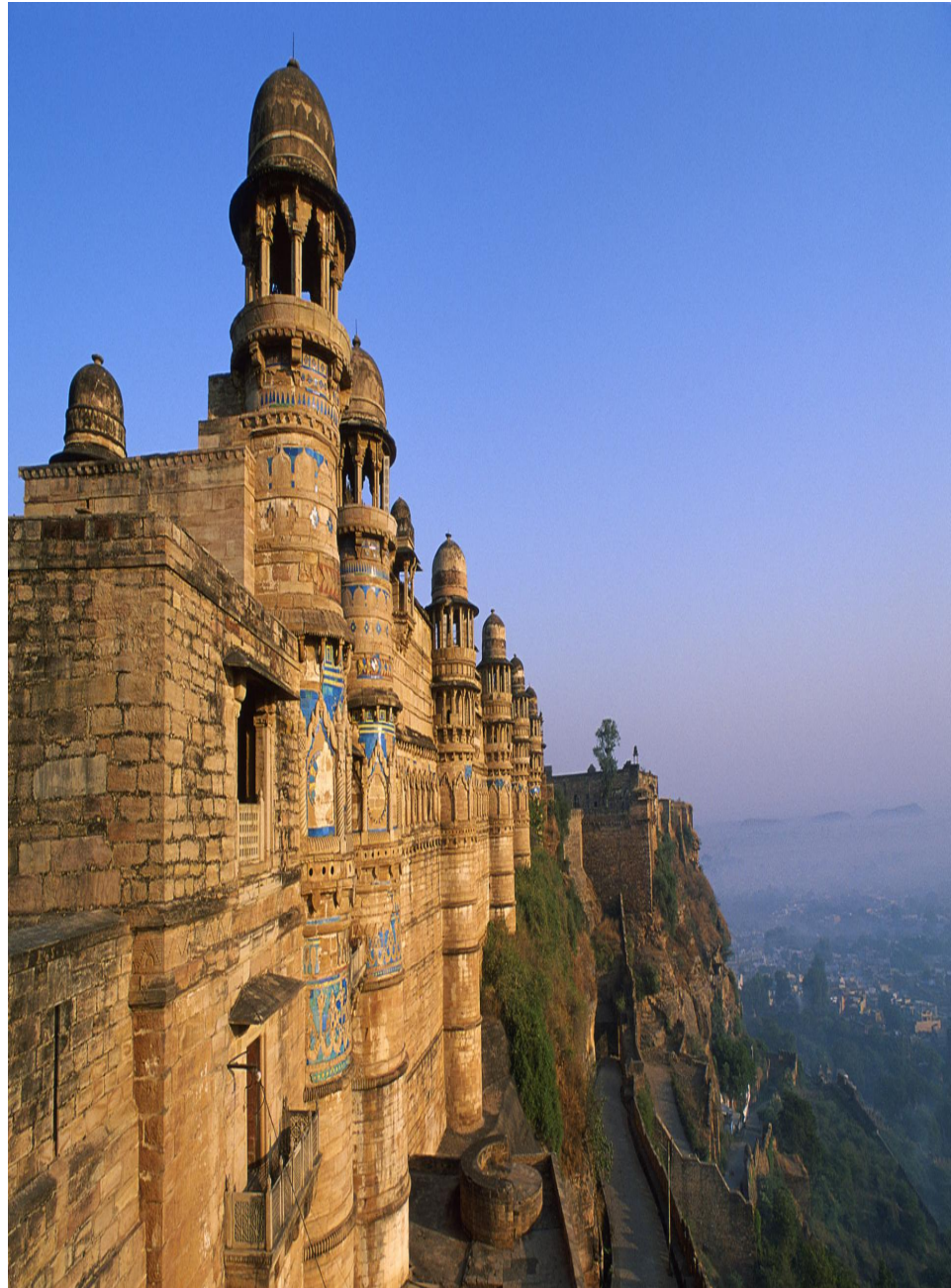
- Індійська культура посідає одне з чільних місць в історії світової культури. Вона характеризується грандіозними досягненнями протягом більш ніж тритисячолітнього періоду розвитку, їй притаманні не тільки довговічність, а й творче сприйняття досягнень чужоземних культур та здатність не втрачати власні основоположні цінності. Спадкоємність індійської культури значною мірою ґрунтується на соціальних інститутах (варни, касти, сім'я) і великому поширенні загальноживаного переліку релігійних цінностей серед станів та общин. Характерною рисою культури Індії є те, що в ній ми зустрічаємось з численними релігіями, які взаємодіють між собою. Другою такою рисою є те, що вся індуїстська література, як релігійна, так і світська, вщент сповнена натяками сексуального змісту та статевої символіки і відверто еротичних описів.

Початок стародавності індійської культури відноситься до другої половини III тис. до н. е., а нижню межу визначають VI, IX і навіть XII ст. н. е. Ми ж умовно окреслимо нижню межу першими століттями нашої ери, не виходячи, таким чином, за хронологічні рамки проблеми.

Перші відомі нам центри індійської культури існували вже в III тис. до н. е. на берегах Інду, однак справжнього розквіту вона досягла в II тис. до н. е., в епоху "Рігвед". На основі великого зібрання гімнів "Рігвед" було витворено своєрідну духовно-світоглядну систему індуїзму - серцевину індійської культури. В цю ж епоху склався поділ суспільства на касти - явище, без з'ясування якого неможливо зрозуміти характер та своєрідність індійської культури. Саме в "Рігведах" були обґрунтовані морально-правові мотиви поділу суспільства на чотири стани (варни) - брахманів (жерців), кшатрійів (воїнів), вайшвів (землеробів, ремісників) і шудрів (слуг).

- Індійська каста - результат тривалого процесу становлення виробничих, правових та культурних відносин між людьми, які поділені між собою за походженням, професією, звичаями та законами. Остаточний поділ суспільства на каста закріпився у період раннього середньовіччя і становить надзвичайно складне явище: так, у 1947 р. на час проголошення Індії незалежною державою кількість каст досягла майже 3,5 тис.

Дякуємо за увагу!

GIFR.M

